

از چشم هنرمند

پیشنهاد

برای سامان بخشی

ایرج راد

مدیرعامل خانه تئاتر

■ برای ما در خانه تئاتر استقلال و امنیت کاری هنرمندان این رشته یکی از اصول غیرقابل تغییر و اصلی است. به همین دلیل هم با توجه به مشکلات بوجود آمده در چند ماه اخیر، تصمیم گرفتیم که این بیانیه را تنظیم و در اختیار اعضای این خانه قرار دهیم. مواردی که در بندهای ۱۲ گانه بیانیه پیشنهادی خانه تئاتر ذکر شده‌اند، لازم و ضروری هستند و به همین دلیل در جلسه‌ای که با حضور حمید شاه‌آبادی، معاون هنری وزارت ارشاد برگزار شد، طرح موضوع کردیم ولی فرصت اینکه بتوانیم به تک‌تک بندها بپردازیم و آنها را مورد بررسی قرار بدهیم تا ما بتوانیم دلایل، موضوعیت و لزوم اجرای این مفاد را عنوان کنیم، وجود نداشت. البته قرار بود در جلسه دوم یعنی دوشنبه، ۱۶ خرداد بار دیگر با حضور مدیره و معاون هنری این مسایل را مورد بررسی قرار دهیم و در مورد هریک از بندها به صورت جداگانه بحث انجام دهیم تا نظرات دو طرف ارایه شود ولی مناسفانه این جلسه برگزار نشد. ما همچنان منتظر هستیم که این جلسه تشکیل شود تا نظراتمان را طرح کنیم و فرصتی ایجاد شود تا پیشنهادهای طرف مقابل را بشنویم، وقتی جلسه دوم تشکیل شود، می‌توانیم به یک جمع‌بندی برسیم اما تا زمانی که این ارتباط برقرار نشود نمی‌توان راجع به آینده قضاوت کرد و گفت که در نهایت چه اتفاقی می‌افتد. این بندها طی بررسی در مورد مشکلات حال حاضر تئاتر و طرحی که از سوی معاونت هنری مطرح شده بود، ارایه شده است و عناوینی نبوده‌اند که تنها به ذهن رسیده باشند. همه ۱۲ بند، نیازهای امروزی تئاتر ما هستند و برای سامان بخشی در گسترش تئاتر و ارتباط با تماشاگر عنوان شده‌اند. به هر حال ما همچنان منتظر تشکیل جلسه دوم هستیم تا بتوانیم در مورد

پیشنهادهایمان صحبت کنیم. بعد از برگزاری جلسات، نتایج را به تمام نهادهایی که با مسایل فرهنگ و هنر ارتباط هستند، اطلاع می‌دهیم. البته بخش‌هایی از پیشنهادهایی که بعد از برگزاری جلسه به تصویب می‌رسند، ممکن است تنها به معاونت هنری و خانه تئاتر مربوط نشود بلکه نهادهای دیگر همچون شورای عالی انقلاب فرهنگی، دولت و مجلس را نیز درگیر کند و به همین دلیل باید نظرات آنها را نیز در مورد این مفاد جویا شویم. هر چند تمام این موارد منوط به تشکیل جلسات آتی و رسیدگی به پیشنهادهای خانه تئاتر است. با همه اینها باید بر این نکته تاکید کنم که خانه‌تئاتر در وهله اول در نظر دارد این پیشنهادها طی یک مذاکره و تعامل با معاونت هنری بیان نشود تا هر دوطرف در فضایی مناسب فرصت داشته باشند دلایل و نظرات خود را ابراز کنند. این اولین خواسته ماست که فکر می‌کنم منطقی نیز باشد. همان‌طور که قبلا نیز گفتیم در جلسه اول تنها کلماتی به صورت طرح موضوع گفته شد و هنوز ما وارد اصل موضوع نشده‌ایم. در عین حالی که فرصتی هم برای شفافیت مسایل و بیان دلایل نبود. معاونت هنری و مدیر مرکز هنرهای نمایشی در این جلسه حضورداشتند و به صورت کلی صحبت‌هایی درباره نحوه نگرش و موضع خود در قبال پیشنهادها داشتند که به دلیل کمی وقت هنوز نمی‌توان در مورد اینکه تعامل‌های دو طرف به چه سمت و سویی گرایش پیدا می‌کند، بر داشت یا قضاوتی داشت.

الان در تئاتر ما هیچ چیزی مشخص و روشن نیست. همه چیز در صورت مقطعی عنوان می‌شود و شکل قانونی ندارد که بداند چه باید بکند و چه مسایلی هست. برخی از بخش‌های تئاتر کشور هنوز مدیر ندارد. این خیلی اوضاع را پیچیده کرده است و هیچ‌کس به وضعیت موجود اعتماد ندارد. هنرمند وقتی می‌بیند که چند ماه کار کرده و هنوز پولش پرداخت نشده و حتی قراردادی ندارد به چه امیدی می‌تواند کار کند؟ این را اضافه کنید به همه مشکلاتی که وجود دارد. بازمینی‌های مکرر و مکرر و حتی بازبینی‌های حین اجرای نمایش‌ها دیگر اعتمادی بر ای هنرمند باقی نمی‌گذارد. طبق قانون اساسی هر کسی که کاری که قرار است انجام دهد باید قرارداد داشته باشد. قرارداد هم سه وجه موضوعی مشخص دارد. یک موضوع قرارداد است، دوم مدت قرارداد و سوم هم مبلغ آن است. اینها باید در هر قراردادی به صورت مشخص مطرح شود. مثلا قرار است تولید فلان نمایش با این خصوصیات و با این زمان تمرین، زمان اجرا از این تاریخ تا تاریخ دیگر و مبلغ مشخص، تولید و پرداخت می‌شود. این یک شکل ابتدایی قرارداد است که در هر شغلی به همین ترتیب است.

خانه تئاتر در تمام این بندها تنها خواسته‌های اساسی را مطرح کرده است اما در صورتی که ما بتوانیم با معاونت هنری به توافق برسیم، می‌توانیم چشم‌انداز بهتری را برای تئاتر مقصور شویم؛ زیرا نتیجه آن به صورت مستقیم بر فعالیت‌های اهالی تئاتر تاثیرگذار خواهد بود و از سوی دیگر مخاطبان و علاقه‌مندان، ارتباط بهتری با تئاتر برقرار کرده و رضایت بیشتری از سوی دو طرف انجام می‌شود.

تئاتر

محمد یعقوبی، عضو هیات‌مدیره خانه تئاتر در گفت‌وگو با «شرق» خبرداد

تلاش برای قانونی کردن تئاتر به عنوان شغل

فرزانه ابراهیم‌زاده

نشست اهالی تئاتر با مسوولان دولتی در تئاتر شهر / عکس: خیرگزار مهر

به نظر می‌رسد که وضعیت موجود فرهنگی به خصوص در تقابل میان نهادهای صنفی و بخش دولتی حتی صدای اهالی تئاتر را هم در آورده است و هنرمندان این رشته که همیشه سعی کرده‌اند به دور از حواشی به هنر خود بپردازند لب به اعتراض گشودند و این اعتراض را در خواسته‌نامه و بیانیه‌ای ۱۲ ماده‌ای مطرح کردند. آنها در این بیانیه که در جلسه مجمع عمومی در حضور معاونت هنری وزارت فرهنگ و ارشاد مطرح شد، خواستار رسیدگی به وضعیت تشغلی خود شدند. در بخشی از این بیانیه به‌طور صریح خواسته شده‌است مسوولان وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی با ارایه لایحه به مجلس شورای اسلامی برای شغل شناخته‌شدن کار هنر و تثبیت آن در قوانین کار کشور به وظیفه خود در قبال هنرمندان

نبوده و نیستیم. این موضوع را به خود آقای شاه‌آبادی گفتیم، خود من در آن جلسه چندین بار این موضوع را

گفتم که به صراحت پاسخ ما را بدهید. یک بله یا خیر که ما هم تکلیف خودمان را بیشتر بدانیم. مناسفانه تا پایان جلسه ما پاسخ صریح و روشن ایشان را نشنیدیم. البته در خلال این گفت‌وگو فهمیدیم درخصوص یکی دو مورد از خواسته‌های ما برداشت اشتباه شده است.

■ **مثلا کدام بند از درخواست‌ها بود؟**

تلاش ما برای برگزاری این نشست و گفت‌وگوهای

انجام‌شده رسیدن به یک سری از خواسته‌های قانونی اهالی تئاتر بود. یکی از این اهداف که در بیانیه هم به آن اشاره شده است تلاش برای قانونی کردن شغل تئاتر بود. اما در همان روز ایشان در جایی دیگر در جمع ارکستر مجلسی درباره تئاتر سخن گفته بود که بهتر بود که جمع اهالی تئاتر مطرح می‌شد. اما با این همه حضورشان در نشست دوم را باید گامی مثبت ارزیابی کرد. البته موضوعاتی که از سوی ما مطرح شد نکات تازه‌ای نبود که معاونت هنری از آنها خبر نداشته باشد و در مراسم مختلف و نشست‌های خصوصی بارها مطرح کرده بودیم. اما در یک‌سال و خورده‌ای که ایشان در این سمت حضور داشتند هیچ وقت شرایط گفت‌وگوی مستقیم و علنی پیش نیامده بود.

■ **این نخستین جلسه مشترک میان تئاتری‌ها و معاونت هنری وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی بود تا جایی که من به خاطر دارم، در این نشست‌ها رسم است، مسوولان وارد تعامل می‌شوند و وعده‌هایی به هنرمندان می‌دهند که بسیاری از این وعده‌ها ممکن است اتفاق نیفتد.**

همان طوری که گفتیم ایشان هم برنامه‌هایی در رابطه با تئاتر داشتند که بخشی از آن را با تئاتری‌ها در میان گذاشتند. در آن جلسه ما مسایل خودمان را مطرح و اعلام کردیم که برای اعتلای تئاتر کشور نیاز به عملی‌شدن خواسته‌هایمان داریم و به دنبال وعده‌های دل‌خوشکنک

به نظر می‌رسد که وضعیت موجود فرهنگی به خصوص در تقابل میان نهادهای صنفی و بخش دولتی حتی صدای اهالی تئاتر را هم در آورده است و هنرمندان این رشته که همیشه سعی کرده‌اند به دور از حواشی به هنر خود بپردازند لب به اعتراض گشودند و این اعتراض را در خواسته‌نامه و بیانیه‌ای ۱۲ ماده‌ای مطرح کردند. آنها در این بیانیه که در جلسه مجمع عمومی در حضور معاونت هنری وزارت فرهنگ و ارشاد مطرح شد، خواستار رسیدگی به وضعیت تشغلی خود شدند. در بخشی از این بیانیه به‌طور صریح خواسته شده‌است مسوولان وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی با ارایه لایحه به مجلس شورای اسلامی برای شغل شناخته‌شدن کار هنر و تثبیت آن در قوانین کار کشور به وظیفه خود در قبال هنرمندان

وجود دارد که به صورت صریح به شیوه قرار داده‌ا و دستمزدها اشاره شده است. به نظرم این چند مورد اعتراض شیوه‌نامه پیشنهادی معاونت هنری است.

همان طوری که اشاره شد یکی از مهم‌ترین موضوعاتی که مورد اعتراض اهالی تئاتر بود شیوه‌نامه‌ای بود که توسط معاونت هنری اجرایی شده است. در این جلسه هم گفتیم که با این شیوه‌نامه مخالفیم. البته گفته شد که اجازه بدهید ما در حال آزمایش کردن این شیوه‌نامه هستیم. اما به نظر ما این شیوه‌نامه بدون توافق تئاتری‌ها اجرایی شده است. و باعث تضعیف قراردادهای تیپ‌شده که بعد از مدت‌ها کارشناسی از سوی خانه تئاتر مطرح و توسط مرکز هنرهای نمایشی اجرایی شده است، اما تدوین شیوه‌نامه بدون هماهنگی آقای شاه‌آبادی این خواسته‌نامه را که ما معتقدیم از اصل نادرست و با اصول صنفی در تضاد است، چرا باید آزمایش شود؟ یکی از ضعف‌های بزرگی که این شیوه‌نامه دارد و با منافع تئاتر در تضاد است ترویج و تشویق به ریاکاری است. صراحت این شیوه‌نامه به حمایت کامل از کارهای مناسبتی و لابد حمایت ناکامل از کارهای نامناسبیتی حاوی چه پیامی است؟ حاوی امر به معروف است یا امر به نهی؟ این بند از شیوه‌نامه، راه اجرای کارهای مناسبتی را آسانت می‌کند و باعث می‌شود که سایر شیوه‌ها مورد توجه قرار نگیرند. در همین زمان کوتاه هم نتیجه‌اش را در برخی از سالن‌های تئاتر می‌بینیم. این از مواردی است که تاکنون با این اندازه صراحت در تئاتر شاهد آن نبودیم.

■ **یعنی تا قبل از ارایه قرارداد تیپ چنین مشکلی را با معاونت هنری و مرکز هنرهای نمایشی نداشتید؟**

پیش از این هیچ‌گاه در هیچ آیین‌نامه‌ای این اندازه مثل شغل‌های آزاد دیگر که یک تعریف در قوانین کشور دارند، تئاتر هم تعریف شود. تعریف تئاتر به عنوان یک شغل در سیستم اداری کشور می‌تواند نخستین گام برای ایجاد تئاتر خصوصی در کشور باشد چون در این صورت ما می‌توانیم خواهان ایجاد سخت‌افزار برای این شغل باشیم. ■ **در میان درخواست‌های اهالی تئاتر چند بند**

صریح و روشن از کارهای مناسبتی در برابر کارهای دیگر حمایت ویژه نشده و شخصیت حقوقی خانه تئاتر نادیده گرفته نشده‌بود.

■ **یکی از موضوعاتی که در این بیانیه مطرح شده بند چهارم است که خواستار افزایش کف دستمزدها در سال‌چاری حداقل تا ۲۰درصد است. مگر براساس قانون نباید هر ساله بخشی به دستمزدها افزوده شود؟**

موضوع افزایش ۲۰ درصدی دستمزدهای تئاتر هم یکی از موضوعاتی بود که در یکی، دو سال اخیر مورد توجه قرار گرفت و ما خواستار اجرای آن بودیم. در یکی، دو سال گذشته با وجود بالا رفتن نرخ تورم، دستمزده تئاتری‌ها تغییر نکرده و این با قوانین رسمی هم در تضاد است. چون براساس قوانین هرساله باید مبلغی به دستمزدها اضافه شود. اما پرداخت‌های تئاتری براساس میزانی است که دو سال گذشته پرداخت می‌شد و افزایش نیافته است.

■ **در چند بند از این بیانیه به مساله ممیزی و دخالت برخی از نهادهای مولزی و غیر تئاتری توجه شده است. موضوعی که در سال گذشته تئاتر ما با آن به صورت بسیار جدی مواجه بود و باعث توقیف چند نمایش و تهدید چند کار دیگر شد.**

بله. ما به‌طور جدی خواستار برخورد با نهادهای مولزی در تئاتر شدیم. می‌دانیم که شورایی به نام نظارت و ارزشیابی وجود دارد که نظارت بر تئاتر را برعهده دارد. اما در سال ۸۹ شاهد رویه‌ای بودیم که باعث دست‌خرازی برخی نهادهای مرتبط در عرصه فرهنگی و به ویژه تئاتر شد. خانه تئاتر به صورت جدی خواستار پایان یافتن این اتفاقات است.

■ **برنامه بعدی برای پیگیری و اجرایی‌کردن این خواسته‌ها چیست؟ این بیانیه فقط قرار است در تعامل خانه تئاتر و معاونت باشد یا در اختیار سایر نهادهای اجرایی نیز قرار می‌گیرد؟**

این تومار پس از امضا توسط مجمع عمومی خانه تئاتر قرار است تا پایان خردادماه در اختیار نهادهای مربوطه قرار گیرد. خانه تئاتر با قدرت تمام خواسته‌های قانونی خود و اعضا را پیگیری خواهد کرد و تا آورده‌شدن خواسته‌های قانونی خود کوتاه نخواهد آمد.

اساسی‌ترین نیازهای تئاتری‌ها

نمی‌آید. البته تاکنون در برخوردی که با معاونت هنری داشتیم و جلسه‌ای که به همین منظور در هفتم خرداد برگزار شد، به نظر می‌رسد نظر آنها به این پیشنهادها و رفع مشکلات مثبت بوده و در حال حاضر می‌توان چشم‌انداز خوبی را متصور شد مگر اینکه بعدا اتفاق‌های دیگری روی دهد کما اینکه اعضای خانه تئاتر هم نباید از خواسته‌های خود غافل بمانند. ما به عنوان اهالی تئاتر در این ۱۲ بند مهم‌ترین پیشنهادهای خود را مطرح کردیم و فکر می‌کردیم در وهله اول بهتر است اساسی‌ترین نیازهایمان ارایه شود؛ حالا منتظر واکنش معاونت هنری هستیم. این ۱۲ بند تنها بخشی از خواسته‌های ماست که اصلی‌ترین نیازهای تئاتری‌ها را دربر می‌گیرد و مشکلاتی هست که ما را آزار می‌دهد. امیدواریم گوش شنوای مسوولان کارساز باشد چون همان‌طور که گفتیم خواسته‌های ما منطقی هستند و اگر می‌خواستیم همه خواسته‌هایمان را مطرح کنیم، شاید به بیش از ۳۰ بند می‌رسید.

حسین کیانی

عضو هیات‌مدیره خانه تئاتر

خواسته‌های خانه تئاتر که در ۱۲ بند پیشنهاد شده است، وقتی تحقق می‌یابد که به صورت مجانه پیگیری شود تا به عمل درآید. از طرف دیگر مرکز هنرهای نمایشی نیز باید این خواسته‌ها را که منطقی و عادلانه هستند، بپذیرد و سعی کند در یک همکاری و همفکری با خانه تئاتر مشکلات این حوزه را رفع کند؛ چون اعضای خانه تئاتر که غریب به اتفاق اهالی این رشته و تشکییل می‌دهند، متفق هستند که این خواسته‌ها باید پیگیری شود و به همین دلیل هر دو طرف باید با به کار بردن روش‌های منطقی به مذاکره و از بین بردن این معضلات بکوشند و گرنه اگر معاونت هنری و مرکز هنرهای نمایشی اصرار به شیوه‌نامه داشته باشند و خانه تئاتر هم روی خواسته‌های خود پیگیری نباشند، نتیجه‌ای به دست

گزارش اکثریت

نگاه مسوولان چه بود؟

■ در دومین مجمع عمومی خانه تئاتر حمید شاه‌آبادی، معاون هنری وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی و حسین مسافر آستانه هم شرکت کردند و به سوالات تئاتری‌ها پاسخ دادند. از آنجایی که برای آماده کردن این صفحه نتوانستیم نظرات بخش دولتی را داشته باشیم بخش‌های گفته‌های هر کدام را مرور می‌کنیم.

■ ■ ■

تئاتر نیازمند نگاه عام است

حمید شاه‌آبادی

■ اولین کار این است که مدیران حوزه تئاتر را مدیران آن طرف میز ندانیم. همه دور هم هستیم که بار زمین‌مانده‌ای را برداریم. شاید بناخلافی‌های من تصورات نادرستی ایجاد کرده باشد. سال گذشته در همین تئاتر شهر ۵۱ نمایش اجرا شد و همه مسایل، اعتراض‌ها و پرسش‌ها به حل مشکل همین چند سان معطوف بوده است. ما باید هر اتفاقی را که می‌افتد قطعه‌ای از پازل بزرگ‌تری ببینیم که می‌خواهد فرآیند تئاتر کشور را اصلاح کند. اگر می‌خواهیم تئاتر جایگاه خود را در کشور پیدا کند نیازمند نگاه عام هستیم. در شرایطی که در سینما دستمزدهای آتجنلی رقم می‌خورند، چرا باید بر سر چندرغز دستمزد قرارداد تیپ دعوا کنیم اما همین دستمزد حداقل مگر به چند نفر می‌رسد؟ بسیاری از هنرمندان شهرستان‌ها برای ادامه فعالیت‌شان چاره‌ای جز مهاجرت به تهران نداشته‌اند. ما باید برای آینده فکری کنیم و اولین گام ما این است که همه نگاه‌ها معطوف به تئاتر تهران و تئاتر شهر نباشد. بنده هم مدعی هستم تئاتر باید شغل شود اما دو نکته وجود دارد. پیش از این در دستگاه‌های دولتی مشاغل را استازهدار کردند تا خصوصی شود و از این طریق تصدی‌گری دولت کم شود. این یک حرف است اما تعریف نشدن تئاتر به عنوان شغل قطعا غلط است. ولی دولت نمی‌تواند بازنگر استخدام کند. در همین تهران ۴۰۰ گروه فرهنگی فعال است. سال‌ها جرات نکرديم وارد طرح استقرار گروه‌ها در تهران شويم. به دليل عظمت این طرح گفتيم این طرح را با يك سال فاصله از شهرستان‌ها

در تهران اجرا کنیم. تا زمانی که بهتر از قرارداد تیپ نتوانسید باید اجرا شود. اما شیوه‌نامه، بحث چگونگی حمایت از گروه‌هاست. اگر تئاتر هم شغل بشود یک مدیر باید افراد را استخدام کند و به آنها دستمزد بدهد. ما منابع مالی محدودی داریم ضمن اینکه به‌طور جدی از چهارپاروشن بودجه تئاتر حمایت می‌کنیم، اما در شکل فطلی تا این حد می‌توانیم از گروه‌ها حمایت کنیم. امسال بودجه تئاتر ۴۱ درصد افزایش داشته. البته از روز اول این چانه را کوچک برداشته‌اند. هرچقدر هم افزایش بدهیم باز هم کم است. پیش از این اگر خانواده تئاتر می‌توانست مسایل خود را حل کند، چنین مشکلاتی به وجود نمی‌آمد. ما با دخالت دیگر نهادها مخالفیم اما قوانینی در مملکت وجود دارد که قوانین درستی نیز هست. وقتی پای ارزیابی آثار می‌رسد قطعا سلیقه‌ها نیز دخیل می‌شود. سال گذشته ما بیشترین حمایت و صیانت را از تئاتر کردیم و تلاش کردیم که کمترین آسیب‌ها به آن وارد شود.

■ **معاون هنری وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی**

شیوه‌نامه وحی منزل نیست

حسین مسافر آستانه*

■ بسیاری از هنرمندان تئاتر پیش از این صاحب شغل بودند که طبق قانون اساسی، شغل‌شان ستازده شد و بعد از بازنشستگی این شغل‌ها از گردونه خارج شدند. می‌توان این مساله را دوباره پیگیری کرد اما نیازمند همراهی مجلس هستیم. در حال حاضر تئاتر شغل نیست اما توقعاتی که از آن وجود دارد در حد شغل است. ما گاهی برحسب واقعیت موجود عمل می‌کنیم و گاه دنبال ایده‌آل‌ها هستیم. حتی اگر بودجه چهار برابر هم افزایش پیدا کند، باز هم کم است زیرا ظرفیت تئاتر ما خیلی بیش از این است. ما براساس واقعیت‌های موجود و افزایش سالانه برنامه‌ریزی کرده‌ایم، اما قطعا تا چهار برابر شدن بودجه تئاتر با این افزایش موافقیم. در قرارداد تیپ کافی وجود دارد. تیپ کف دستمزد افراد است. ما می‌خواهیم که همین کف دستمزد را به فروش گیشه موکول کنیم. شیوه‌نامه وحی منزل نیست. همان‌طور که قرارداد تیپ چنین نیست. شیوه‌نامه براساس یک مطالعه کارشناسی شده ارایه شده که نفع گروه‌ها را در بر دارد. کدام یک از گروه‌ها براساس شیوه‌نامه کف دستمزدشان را نگرفته‌اند. سال ۸۹ زمانی آیین‌نامه را مطرح کردیم که اجراها انجام شده بود. تمام گروه‌هایی که بعد از اعلام آیین‌نامه قرارداد بستند، گروه‌هایی بودند که اجرای‌شان تمام شده و فروش گیشه‌شان معلوم بود. هیچ یک از آنها کمتر از کف قرارداد تیپ دریافت نکردند. آنچه تحت عنوان دخل و تصرف در قرارداد تیپ مطرح می‌کنیم چه کسی را متضرر کرده؟ آیین‌نامه شورای حمایت به این‌مطالعه شود. یکبار اجازه اجرا بشدن بدهید تا براندایش معلوم شود. این آیین‌نامه کارایی دارد و در بسیاری از موارد حق گروه را افزون بر قرارداد تیپ می‌کند. اگر به تئاتر به عنوان شغل نگاه کنیم که دستمزد مشخصی داشته باشد چرا کاری کنیم که عوامل آن دستمزد بیشتری دریافت کنند

■ **رئیس مرکز هنرهای نمایشی**